

Labirintul rugăciunii: mister și spiritualitate

Miercuri, 26 aprilie 2006

Gili Cârstea

Ce s-a întâmplat zilele trecute la Constanța nu este o mică dramatizare a suferințelor lui Hristos, cum încearcă să ne convingă situl Conferinței Muntenia, ci unul dintre cele mai practicate și apreciate exerciții spirituale din evul mediu – labirintul. Dacă doriți detalii despre semnificația lui, internetul abundă de informații și explicații, iar cei care l-au inventat spun clar ce este el: O “recuperare” a actului pelerinajului.

Se pare că teologii noștri s-au săturat și ei de seceta spirituală din biserică, și se îndreaptă tot mai mult spre “formare spirituală,” cum spunea odată înaltul comitet însărcinat cu studierea acestui fenomen. Dacă membrii altor biserici se simt întăriți și binecuvântați de practicarea labirintului și practicilor de vizualizare, de ce să nu beneficieze și membrii noștri de asemenea avantaje spirituale?

Situl Conferinței Muntenia apreciază inițiativa labirintului de la Constanța, și redă fără nicio jenă laudăroșenia tâmpă a pastorului local care spunea: “Veți avea o experiență de neuitat, vă veți simți acolo... unde s-au întâmplat cele mai remarcabile evenimente din istorie. Toate simțurile dvs. vor primi mesajul puternic despre ce a făcut Isus Hristos pentru noi și nu puteți pleca fără să luați o decizie personală. Este uimitor să vezi oameni grăbiți și neîncredători, care intră pe ușă, dar după ce pornesc, parcă timpul stă în loc, se roagă, plâng, scriu mesaje personale. Și ies afară cu un alt chip.”

Nu am auzit în viața mea o asemenea aberație venind de pe buzele unui pastor adventist. Deci asta era, oamenii nu iau decizii pentru Hristos deoarece simțurile lor nu sunt „toate” lovite puternic de mesajul jertfei lui Hristos prin manipulări emoționale rupte exact din practica călugărilor iezuiți. El adaugă: „Participanții pot bate cu mâna lor piroanele în crucea de mărime naturală de pe scenă. Ieșind din sală, în agitația vieții obișnuite, fiecare se va simți alt om. Mai bun, mai curat, mai aproape de Dumnezeu.”

Fără cuvinte.

Spre a ne ajuta să înțelegem ce se întâmplă acolo, situl Conferinței postează câteva fotografii, însoțite de comentariul următor: “Pentru a intra puțin în atmosfera „Drumului

crucii " de la Constanța, veți putea vedea câteva fotografii mai jos, care păstrează lumina și atmosfera reală de mister și spiritualitate."

Descrierea este corectă, căci exact așa ceva este labirintul rugăciunii: mister și spiritualitate. Întinericul spart ici și colo de lămpile de la stații, muzica lugubră care subliniază atmosfera mistică, indicațiile subtile de la stații, care îți cer să te implicii emoțional în evenimentul trecutului, să devii parte a scenei, insistența obsedantă de a folosi imaginația spre a te integra în realitatea regizată, toate acestea sunt practici New Age nedisimulate.

În această lume confuză, nimic nu poate fi mai trist decât să vezi pastori adventiști cum apelează la misticismul trecutului negru al omenirii spre a produce spiritualitate în generația prezentă a bisericii lui Hristos, iar poporul merge orbește după ei, fără nicio reacție, fără întrebări sau rețineri.

Ne-am fi așteptat ca președintele Conferinței să aibă o reacție de condamnare, sau cel puțin o declarație de moderație și reținere față de asemenea practici incompatibile cu credința și doctrina noastră. Dar nici el nu vede nimic greșit în aceste exerciții spirituale spre care este invitat poporul nostru. Poate vor face acest gest liderii noștri de la Uniune?

Cum este posibil să se întâmple asemenea aberații într-un popor care se declară continuatorul reformatiunii, deținătorul soliei de adevăr prezent pentru ultima generație? Speră străjerii de pe ziduri să suplinească lipsa ploii târzii, cauzată de lepădarea soliei 1888, cu torențele de spiritualitate pe care le oferă Baal prin aceste tehnici scârboase? Se va schimba cu ceva starea unei biserici încropite dacă membrii ei încep să practice labirintul și „se roagă, plâng și scriu mesaje personale” pe care le țin în lemnul crucii? Vor veni redeșteptarea și reforma, despre care declarăm că reprezintă cea mai urgentă nevoie a bisericii, dacă organizăm atmosfere „de mister și spiritualitate,” de unde oamenii sunt făcuți să creadă că ies „mai buni, mai curați, mai aproape de Dumnezeu”?

Asemenea păgânisme s-au practicat mereu. Chiar Isaia constată că ele au pătruns și în poporul lui Dumnezeu: „Cei ce se sfințesc și se curățesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă și carne de porc, și șoareci și alte lucruri urâcioase, toți aceia vor pieri, zice Domnul” (Isa 66:17).

Noi recunoaștem că astfel de practici păgâne „au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești” (Col 2:23). Ele nu vor putea niciodată să înlocuiască lucrarea din ziua ispășirii pentru cei vii, când cele două naturi, umană și divină, vor fi aduse din nou împreună. Dar ele vor putea, cu adevărat și fără excepții, să ne împiedice să ajungem vreodată în situația de a aprecia corect ziua ispășirii pentru cei vii.

Firea pământească este capabilă de ticăloșii nebănuite. Ea se poate deghiza în pioșenie autentică, se poate boteza dând impresia că s-a convertit, este în stare chiar să se auto-flageleze, pozează în smerenie și umilință autentică, toate acestea spre a evita un singur lucru: răstignirea împreună cu Hristos.

Omenirea a încercat, acum câteva sute de ani, să ajungă “mai bună, mai curată și mai aproape de Dumnezeu” prin “mister și spiritualitate,” dar s-a scufundat în crunta idolatrie din care doar marele Martin Luther a reușit să o mai scoată.

Ce cred pastorii bisericii rămășiței că vor realiza dacă se întorc la asemenea urâciuni, mergând “unul câte unul” prin labirintul rugăciunii și ieșind de acolo “mai buni, mai curați, mai aproape de Dumnezeu”? Se vor umple bisericile noastre de convertiți? Crește devoțiunea membrilor? Va fi astfel caracterul lui Hristos “desăvârșit reprodus în poporul Său,” spre a grăbi revenirea lui Hristos?

Câtă dreptate a avut Ieremia: „Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele” (Ier 4:22). Dar a vorbit și el de pomană, căci nu a ascultat nimeni. Nici atunci, nici acum.